

Здається, зовсім мало часу сплинуло з того дня, коли я вперше опинилась у стінах Миколаївського державного аграрного університету. Тоді для мене, шістнадцятирічної абітурієнтки, велична будівля головного корпусу здавалася неприступною фортецею. І дійсно, протягом мого п'ятирічного студентського життя труднощів та перешкод було чимало. Лише сьогодні, озираючись назад у минуле, усвідомлюю, що всі ті бар'єри – то сходинки, що крок за кроком прокладали для мене шлях вгору.

Так, тоді, стоячи в самому низу тих сходів, я й гадки не мала, який буде мій шлях. Схвильована, по-дитячому наївна, захоплена своїм новим статусом («я – студентка!»), я з настороженістю сприймала нову атмосферу. Вона була для мене сумішшю наукової та творчої напруги, дисципліни, наполегливої праці. Атмосфера особлива, не схожа ні на що інше, вона не могла не вабити мене. І вже зовсім скоро я поринула у її надра...

Десь поміж лекцій у затишних аудиторіях, гулких перерв у буфеті та вкрай напружених сесій загубилось моє дитинство. А ще були «тихі години» у читальній залі, дружні походи в кіно з групою, чергування, практики, незабутнє святкування Дня народження одногрупниці у гуртожитку...

Спілкування з одногрупниками, однокурсниками – це окрема школа людських взаємовідносин, де отримано немало уроків дружби, взаємної підтримки, довіри, колективної роботи, і, що найприємніше, відпочинку. Це маса позитивних емоцій, що, на жаль, чи на щастя, залишаться не законспектованими. Це тепло та приязнь очей, що не дають стати сірими навіть будням в аудиторіях. Це постійний пошук себе у пізнанні інших. Це радість від відчуття себе частиною одного цілого.

Поступово напівдитячі непевні мрії перетворились у тверді прагнення і цілі. Багато в чому своїм становленням я завдячую викладацькому колективу свого університету, що увібрав в себе і педагогічну майстерність, і професіоналізм, знання своєї справи, і невтомність наукового пошуку, і як на мене, зворушливий потяг до землі й села.

Мабуть, саме безпосередній зв'язок мого ВНЗ з аграрною сферою, яка традиційно є близькою для української душі, надає його трудовому колективу особливу енергію, завзятість та запал. Завжди з повагою та зацікавленістю слухала викладачів, що говорили про проблеми українського села, необхідність бережливого та турботливого ставлення до землі, надію на виховання такого аграрія, який підніме національне сільське господарство на якісно новий рівень. Так, саме виховання, у першу чергу, оскільки знання, як на мене, лише інструмент, доволі слабкий без глибокої зацікавленості та відданості своїй професії.

Щиро вдячна усім своїм викладачам – і тим, хто наполегливо торував шлях для знань до моєї свідомості, і тим, хто залишав більше запитань, ніж відповідей, змушуючи мене шукати, розкривати нові джерела для розвитку, росту й вдосконалення. Приємно, що тут високо цінують висловлення й відстоювання власної думки, а контакт з викладачем має здебільшого характер співпраці на демократичних засадах. Тут заохочують працьовитість, наполегливість, кмітливість і творчий підхід. Згадується притча про людину,

що довго спостерігала за намаганнями метелика вийти з кокона через крихітний отвір. І коли людина вирішила допомогти, розрізавши цей отвір, метелик легко вийшов із кокона, проте його тіло було завеликим, а крила – крихітні. Людина продовжувала спостерігати за метеликом, сподіваючись, що він злетить. Проте нічого не сталось. Людина, бажаючи допомогти, знищила таку необхідну для життєздатності метелика перешкоду – щоб вийти через вузьку щілину кокона, метеликові необхідно докласти зусиль, в результаті яких рідина з тіла переходить у крила, і тоді метелик зможе літати. Життя змушувало метелика з труднощами залишати цю оболонку, щоб він міг рости й розвиватися. Аграрний університет завжди тримає студента в тонусі – чудове тренування для дорослого життя, як на мене.

Відверто кажучи, я ніколи не вважала себе надзвичайно активною представницею студентської молоді. Так, брала участь в олімпіадах, конференціях, конкурсах, була членом студентського самоврядування. Проте сьогодні розумію, що могла б набагато краще реалізувати себе, адже можливостей більш ніж достатньо. Найголовніше ж те, що який би захід я не відвідувала, всюди помічала масу енергійних, творчих, талановитих, палких та розумних студенток і студентів, справжніх ентузіастів, для багатьох з яких університет став другою сім'єю. І це не дивно, адже особливий дух рідного навчального закладу притягує і, я вірю, завжди буде притягувати таку молодь – небайдужу, активну й рішучу.

Не можна не захоплюватися юними творчими талантами, що зростають в університеті, без перебільшення формуючи його душу – щирі, співочі й артистичні, суто українську.

Втім, визначальною рисою рідного аграрного університету я вважаю поєднання найкращих традицій вищого навчального закладу, досвіду й компетентності викладачів та гнучкості розуму й новаторства студентства, що створює такий собі синергетичний ефект, який наразі вкрай потрібен галузі та всьому народному господарству.

Думаю, не так важливо, що велика кількість бухгалтерів, економістів, технологів, агрономів, механіків, що навчаються у нашому університеті, знайдуть своє покликання і в інших сферах, окрім аграрної. Впевнена, що лише завдяки іміджу випускника Миколаївського державного аграрного університету будь-хто з нас зможе гідно самореалізуватися в цьому житті. А головне, з кожним із нас залишаться спогади про школу життя, якою для нас стала Альма-матер. Гадаю, кожен, хто бодай одного разу пов'язував на плечах зелену хустинку з емблемою університету, охоплений почуттям належності до чогось великого і величного, зрозуміє мене повною мірою.

Шлях становлення мого вузу – нелегкий, адже створення сучасної матеріально-технічної бази, формування кваліфікованого викладацького складу, досягнення визнання на теренах України і за кордоном – завдання непересічної складності. Та ще багато чекає попереду. Сподіваюсь, що кожна нова перешкода на цьому шляху буде трампліном для стрімкого розвитку вузу, його зміцнення і вдосконалення. Щоб щедра українська земля знайшла

Коваль Олеся «Я люблю університет, бо він мій». Конкурсна робота. І місце.

справжнього господаря. І щоб завжди тепло, впевнено і гордо звучали слова: «Я – студент Миколаївського державного аграрного університету!»

Сьогодні, крокуючи коридорами вже нового корпусу університету, який «виріс» майже на моїх очах, відчуваю знайому мені атмосферу. Вже позаду її тривожність і непевність, адже велика частка мого «я» назавжди залишиться тут. Та ще й досі вона сповнена якоюсь загадковістю, що вабить до глибин науки...